

Sygn. akt V KO 14/17

POSTANOWIENIE

Dnia 20 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras (przewodniczący)

SSN Michał Laskowski

SSN Barbara Skoczowska (sprawozdawca)

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 20 września 2017 r.,
zażalenia **E.P.**, skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91
§ 1 k.k.

na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 2017r., sygn. akt V KO 14/17,
w przedmiocie odmowy przyjęcia osobistego wniosku skazanego o wznowienie
postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z
dnia 26 sierpnia 2015 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymującym w mocy wyrok Sądu
Okręgowego w O. z dnia 10 kwietnia 2015 r., sygn. akt III K (...), wobec jego
oczywistej bezzasadności

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 25 maja 2017 r., sygn. akt V KO 14/17, na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. odmówił przyjęcia wniosku skazanego E.P. o wznowienie postępowania zakończonego wyżej wskazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) wobec jego oczywistej bezzasadności.

Na to postanowienie zażalenie złożył skazany.

Sąd Najwyższy stwierdził, co następuje.

Zażalenie E.P. nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż skarżący w złożonym zażaleniu nie przedstawił żadnych racjonalnych argumentów, które byłyby w stanie podważyć zaskarżoną decyzję Sądu Najwyższego.

Wbrew twierdzeniom skarżącego, wywody Sądu Najwyższego zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia są rzeczowe i przekonujące w zakresie w jakim wskazują na oczywistą bezzasadność wniosku o wznowienie postępowania, w rozumieniu art. 545 § 3 k.p.k., co było podstawą zaniechania merytorycznego badania warunków wznowienia z pominięciem procedury uzupełnienia jego braków formalnych w trybie art. 545 § 2 k.p.k.

Słusznie wskazał bowiem Sąd Najwyższy w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, że wniosek zawierał argumenty, które nie były powiązane z kodeksowymi podstawami wznowienia z art. 540 § 1 pkt. 1 k.p.k., gdyż czyn o którym mowa w tym przepisie, zgodnie z art. 541 § 1 i 2 k.p.k. musi być ustalony prawomocnym wyrokiem skazującym, chyba że orzeczenie takie nie może zapaść z powodu przyczyn wymienionych w art. 17 § 1 pkt 3-11 k.p.k. lub w art. 22 k.p.k. Z uwagi na to, że brak jest wyroków skazujących lub orzeczeń stwierdzających niemożność wydania wyroku skazującego, a które potwierdzałyby popełnienie przestępstwa w związku z postępowaniem, którego wznowienia domaga się obecnie skazany, zasadnie została stwierdzona bezzasadność tego wniosku w zaskarżonym postanowieniu, a podana w nim argumentacja jest prawidłowa i zasługuje na akceptację.

Odnosząc się natomiast do wskazanego w zażaleniu przepisu art. 540 § 1 pkt 2a) k.p.k., stanowiącego zdaniem skazanego, podstawę prawną jego wniosku, to należy stwierdzić, że do wznowienia postępowania w oparciu o tą podstawę może dojść jedynie wówczas, gdy już po wydaniu orzeczenia ujawnią się nowe fakty lub dowody, które wskazują na nieprawidłowość wyroku, w szczególności wiarygodnie podważają poczynione w sprawie istotne ustalenia faktyczne, to jest zachodzi wysokie prawdopodobieństwo, że po wznowieniu postępowania zapadnie orzeczenie odmienne od orzeczenia, które zostało wydane. Na zaistnienie takich nowych okoliczności wnioskodawca nie wskazał ani w zażaleniu, ani też w swoich dotychczasowych pismach. Wszystkie dowody wymienione przez skarżącego były bowiem przedmiotem analizy i oceny przez oba sądy orzekające w sprawie, nie

mogły więc one stanowić nowych faktów czy też dowodów w sprawie. Twierdzenia zawarte w zażaleniu stanowią jedynie polemikę z oceną tych dowodów, na co zwrócił również uwagę Sąd Najwyższy w zaskarżonym postanowieniu.

Mając to wszystko na uwadze, orzeczono, jak na wstępie.